

Spel der ontmoetingen

Berlia

Hoofdstuk 1.

Als men aan de vrienden van Ton Raasten zou vragen wat voor man het was zou je waarschijnlijk geen erg verrassend antwoord krijgen.

Aardige kerel zeker, sportief ook en zeker geen driftig iemand. Emotioneel. . wellicht soms. Wel met romantische buien.

Nee, over het algemeen was het beslist 'n rustig iemand.

Iemand die zich niet snel uit het veld liet slaan door de dagelijkse beslommeringen.

Ook kon hij soms wel zijn fantasie de vrije loopt laten.

Hij kon dan ook goed tegen het alleen zijn.

Dan nam hij vaak 'n stuk papier om z'n gedachten in de vorm van 'n gedicht aan dat papier toe te vertrouwen.

Zeker op z'n werk zouden ze dat laatste beeld graag bevestigen. Ook met z'n collegae had hij 'n prima relatie

In z'n werk was hij zeker serieus, maar samen met z'n vrienden kon hij best eens lekker uit de band springen.

Op de vraag of hij erg impulsief kon handelen zou je waarschijnlijk een ontkennend antwoord hebben gekregen.

Integendeel meestal was wat hij deed toch weloverwogen.

Je kon dus zeggen dat het, zeker bij de eerste kennismaking, 'n man was waarmee het prettig was om te gaan, maar die in 'n gezelschap ook niet extra aandacht zou krijgen, en daar ook zeker niet om zou vragen.

Diezelfde Ton Raasten nu zat op het terras van het café heerlijk genietend van de zon, met naast zich 'n heerlijk glas bier.

Hij observeerde wat voorbijgangers.

Er passeerde 'n man waar aan op het eerste oog niets opvallends was te ontdekken.

Het was 'n man die men voorbij loopt en na twee seconden weer is vergeten.

Hij had niets opvallends, was gemiddeld van lengte met zijn een meter zeven en tachtig. Ook zijn gewicht van om en nabij de tachtig kilo was niets bijzonders

Nee, niets zorgde er voor dat hij speciale aandacht kreeg. Waarom ook!

Hij was niet een bijzonder iemand. Of was hem dat misschien niet aan te zien!

Misschien was het wel een verkrachter of een potloodventer.

Wie zegt dat hij dadelijk buiten niet een meisje of jonge vrouw zijn klokkenspel zou willen tonen. Of, wie zal het zeggen, had hij net nog even iemand vermoord!

Deze fantasieën speelden door Ton zijn hoofd toen hij, vanachter zijn biertje op dat terras de man observeerde.

Je zou, dacht hij, om elke voorbijganger of gangster, je eigen verhaal kunnen verzinnen. Proberen om aan de uiterlijke verschijning een logisch verhaal te koppelen.

Helemaal mooi zou het zijn als je die fantasie dan ook nog eens aan de werkelijkheid zou kunnen toetsen.

Kijken hoe ver of hoe dicht je de werkelijkheid zou kunnen benaderen.

Natuurlijk, begreep hij, voor de meesten is een belangrijk gedeelte van de dag en de nacht gelijk.

Zullen ook de belevenissen niet al te veel verschillen, maar toch; het kon de moeite waard zijn. Die jonge vrouw bijvoorbeeld, daar, die met het opgestoken kapsel

De jeans en het korte jasje wijzen er niet op dat het 'n bijzonder iemand is.

Waarschijnlijk komt ze zo van haar werk en is ze op weg naar huis, waar haar man, en misschien ook nog kinderen op haar wachten.

Voor hij beseftte wat hij deed had hij het geld voor z' n pilsje op tafel gelegd en besloot hij de vrouw eens te volgen.

Eens zien waar ze woonde, en of ze inderdaad op weg naar huis was.

Het was redelijk druk met voetgangers, gezien het mooie weer ook niet zo verwonderlijk, hij zou dus niet direct opvallen als hij haar probeerde te volgen.

Tien minuten later, hij was intussen op het station aangekomen vroeg hij zich af of het niet verschrikkelijk idioot was waarmee hij bezig was.

Niet alleen idioot trouwens, maar ook bijzonder ingewikkeld

De vrouw in kwestie had waarschijnlijk een abonnement, maar hij zou toch eerst een kaartje moeten kopen!

Maar waar naar toe!

In eerste instantie besloot hij dus om toch maar af te zien van het vervolg, maar al weer snel bleek het hem zo te intrigeren dat hij naar het loket rende om een kaartje te bestellen.

Gelukkig, er was een lege balie zodat de juffrouw aan de andere kant hem meteen vriendelijk kon vragen; waar gaat de reis naar toe! ?

Ja, wist hij dat zelf maar.

Even dacht hij na en bestelde toen maar een enkele reis naar Eindhoven. Dat was in elk geval zo ver dat de kans toch wel erg groot was dat de jongedame eerder zou uitstappen.

Toen hij terug rende naar het perron bleek de trein op het punt van vertrekken te staan. Nog snel kon hij de laatste coupe bereiken, toen sloten de deuren en klonk het snerpand fluitje van de conducteur.

Hij wandelde door de coupé, naar voren, uitkijkend naar zijn vrouw. Hij moest in zichzelf lachen bij die gedachtekronkel; mijn vrouw!

De trein stopte intussen al weer op het volgende station, maar haar had hij nog steeds niet gezien!

Net toen hij de volgende wagen wilde inlopen zag hij haar buiten op het perron. Dat was dus wel een erg korte reis! Had hij zich dat hele bedrag van de reis wel kunnen besparen.

Het zou al toevallig zijn geweest als hij op dat stukje controle had gekregen.

Bovendien, met boete had hij dan nog beter in de trein 'n kaart kunnen kopen.

Snel stapte hij dus uit en zag haar nog net de hoek om het station verlaten.

Snel ging hij weer achter haar aan. Net; toen hij haar bijna had ingehaald draaide ze zich abrupt om en kwam op hem toegelopen.

Hij kreeg een kleur van schrik en wist zo snel niet hoe te reageren.

De schrikreactie was echter voorbarig zoals bleek, want zonder hem aan te kijken liep ze hem voorbij en ging de restauratie binnen.

Even had hij zich enorm betrappt gevoeld. Wat had hij gezegd als ze hem inderdaad had gevraagd waarom hij haar volgde!

Hij wist het antwoord niet.

Normaal was hij nooit echt op zijn mondje gevallen, maar in dit geval zou het hem compleet verrast hebben.

Hij was intussen ook omgedraaid en probeerde zo onopvallend mogelijk door het raam van de restauratie naar binnen te kijken.

Ze had net een kopje thee besteld en gekregen. Met in haar hand ook een

saucijzenbroodje liep ze naar een leeg tafeltje.
Zou hij naar binnen gaan en bij haar gaan zitten!
Nee, toch maar beter van niet. Hij kon beter maar op de achtergrond blijven anders zou het wel erg duidelijk worden als hij haar daarna nog volgde. Bovendien hij had helemaal niet de bedoeling om met haar kennis te maken.
Wat wilde hij dan wel!
Terwijl hij buiten wachtte begon hij zich dat toch wei erg nadrukkelijk af te vragen.
Wat in een impulsieve reactie was ontstaan had toch wel een erg nadrukkelijk vervolg gekregen.
Iedereen die hij het zou vertellen zou hem meteen voor gek verklaren. Niet erg trouwens want op ditzelfde moment deed hij dat zichzelf ook!
Ondanks dat begon hij toch vast te bedenken wat te zeggen als ze hem inderdaad zou betrappen.
Dat hij 'n scout was voor 'n modellenbureau was en haar daarom onopvallend wilde beoordelen?
Leek hem niet zo'n goed idee.
Beter was misschien dat hij zich zou voor doen als 'n controlerende ambtenaar. Dat hij wilde zien of ze samenwoonde met 'n man. Als ze hem dan wat vreemd zou aankijken zou hij zeggen;
U bent toch Janet Kragel! ?
Natuurlijk niet zou ze dan zeggen, u hebt de verkeerde voor
Hij kon haar dan voor hij z' n excuses aan zou bieden vriendelijk naar haar adres vragen.
Haar verder nog zichtbaar volgen zou dan niet meer kunnen, maar hij had dan in elk geval haar adres.
Net toen hij zich begon af te vragen waar hij nu eigenlijk mee bezig was liep *de vrouw* vlak langs hem heen weer naar buiten.
Hij kon haar parfum ruiken!
Nu keek ze hem wel even aan en duidelijk was dat ze beseftte hem al eerder te hebben gezien. Dat betekende dus dat hij nu nog voorzichtiger moest worden.
Of misschien ook niet gezien, de verklaring die hij had bedacht!
De spanning van een eventuele confrontatie zorgde er voor dat hij toch wel wat begon te transpireren.
Hoe vreemd dan ook, het stimuleerde hem bovendien ook om toch maar verder te gaan.
Toch bleef het natuurlijk een raar idee, hij lopend achter een vrouw die hij totaal niet kende, en waar hij verder eigenlijk ook niets mee wilde. Sterker nog, even was hij zelfs helemaal vergeten waarom hij haar was beginnen te volgen.
Oh, ja, zittend achter zijn pilsje had hij wat voorbijgangers bestudeerd en geprobeerd vast te stellen hoe en waar die zouden leven.
Eigenlijk was het dus niet meer dan een spelletje! Maar dan wel een spel wat zo langzamerhand beseftte hij, een beetje belachelijke vormen begon aan te nemen.
Door z'n overpeinzingen was hij haar even vergeten, en toen hij opkeek was ze niet meer te zien.
Nog net zag hij wel een deur gesloten worden aan de overkant. Was ze daar nu daarbinnen gegaan of niet! ?
Hij kon zich niet meer precies herinneren op welke plek in de straat hij haar het laatst bewust had waargenomen.
Nu hij haar zo ver gevolgd was kon hij er nu niet meer genoeg mee nemen dat

hij maar moest hopen dat ze daar in dat huis ook werkelijk woonde.
Hij stak dus de straat over en liep langs het raam. Niets of niemand te zien
daarbinnen.

Hoe moest het nu verder!

Zijn eerder bedachte smoes ging nu natuurlijk niet meer op als ze zou ontdekken
dat hij haar bespioneerde!

Hij moest dus uit haar gezichtsveld blijven.

Wel keek hij nog even snel op het naamplaatje naast de deur. Voor het geval dat
ze er dus inderdaad woonde!

Annet Kasteleyns, Psychologe, privé 1 x bellen, praktijk 2x bellen las hij.

Net toen hij zich wilde afvragen of ze dus zelf de psychologe was of als bezoeker
naar binnen was gegaan stond ze voor hem in de deuropening.

Zocht U mij klonk het zeer scherp. Ze keek hem aan met een blik van waaruit
zowel kwaadheid als ook enige bezorgdheid sprak.

Totaal verrast en overbluft stamelde hij eerst enkele onverstaanbare kreten.

Sneller als hij zelf had verwacht herstelde hij zich echter ook.

Sorry, maar mag ik u vragen bent u mevrouw Kasteleyns!

Mag ik U misschien vragen wie u bent was het antwoord, u hebt me namelijk al
vanaf het station achtervolgd!

Mijn naam doet er niet toe zei hij; ik ben ambtenaar van de sociale dienst maar ik
heb me blijkbaar vergist.

Ik hield u voor een ander, tenminste als u inderdaad mevrouw Kasteleyns bent! ?

Hij vond zelf dat het zeer overtuigend over kwam. Blijkbaar was die indruk juist
want ze reageerde fel;

Dus zo gaan jullie ambtenaren te werk! Iemand hinderlijk volgen om te
controleren wat ze doet en waar ze heen gaat. Schandalig!

Voor hij de kans kreeg zijn excuses aan te bieden werd de deur weer dicht
gesloten. Hij wist niet of hij nu tevreden moest zijn, of misschien teleurgesteld .

Hij voelde zich al enigszins als de ambtenaar, getroffen door zoveel nijd.

Langzaam liep hij de straat weer uit, terwijl er van alles door zijn hoofd woelde.

Hij begreep dat hij zich echt voelde als een ambtenaar die net een zware kat had
gekregen! Wist zij veel wie ze voor had gehad!

Was dat wel zo geweest dan zou ze hem waarschijnlijk nog bij de politie hebben
aangegeven ook. !

Hij leek toch ook wel gek.

Die avond thuisgekomen waren er meerdere glazen bier nodig voor hij zo ver was
dat hij weer wat meelij met zichzelf kreeg.

Hij moest het allemaal maar zo snel mogelijk proberen te vergeten!

Ondanks de hoeveelheid drank duurde het tot bijna aan de morgenuren voor de
slaap het won van z'n gepeins.

Het hele gebeuren van de vorige dag bleef hem maar achtervolgen!

Was hij nu echt gestoord, of was dit ergens nog normaal!

Nee, echt normaal waarschijnlijk niet bedacht hij, maar om het meteen af te doen
als gestoord ging hem zelf zeker veel te ver.

Stel je voor!

De volgende dag, het was zaterdag, kwam aan het ontbijt weer alles naar voren.

Hij besloot dus om maar eens intensief aan het schoonmaken van zijn

appartement te beginnen om zodoende even met z.'n gedachte ergens anders te zijn.

De middag besteedde hij aan een fikse tocht op z'n racefiets waarbij hij zich tot het uiterste testte.

Dat hielp. Nadat hij een heerlijk ontspannend bad had genomen viel hij, bij het luisteren naar de 2e symfonie van Mahler in slaap op de bank.

Hij werd gewekt door de telefoon.

Waar hij bleef, hij had toch met z'n vrienden afgesproken dat ze om negen uur bij Jan bij elkaar zouden komen om samen nog wat te gaan stappen.

Hij keek op zijn horloge; elf uur al!

De laatste nacht had hem dus toch teveel slaap gekost. Nee, hij had nu geen fut meer.

Of ze het maar zonder hem wilde stellen. !

Meteen toen hij de hoorn had neergelegd besepte hij weer mensen te hebben teleurgesteld. En dat allemaal door zijn idiote gedrag van 'n dag eerder!

Snel kleedde hij zich dus alsnog aan en liep naar het café waar ze elkaar normaal zouden treffen.

Hetzelfde waar hij de dag tevoren vanaf het terras met zijn escapades was begonnen.

Even, na het derde pilsje dacht hij dat het misschien goed was zijn ervaringen aan z'n vrienden te vertellen, maar hij besloot toch maar om het niet te doen.

Wat zouden ze wel niet voor een indruk krijgen. Dat hij een voyeur was, of 'n psychopaat wellicht! Nee, hij kon het beter maar zo laten.

De opvolgende week had hij het druk op zijn werk maar toch liet het hele voorval hem niet los. Was het aanvankelijk zo dat hij het zichzelf kwalijk nam dat hij zich zo had laten gaan, steeds meer dacht hij dat het verhaal niet af was.

Door zijn eerste kennismaking had zijn fantasie daar op het terras wat concrete handen en voeten, en zelfs een gezicht gekregen.

Niet de vrouw op zich was het echter die hem obsedeerde, maar zijn eigen fantasie bleef hem

in haar greep houden.

Het was alsof hij aan een spannend boek was begonnen maar niet meer wist waar hij het had neergelegd.

Toch vroeg hij zich af wat er verder viel te ontdekken.

In zijn fantasie had hij zich afgevraagd wat voor vrouw het was die toen voorbij liep. Of het wellicht een heel bijzonder iemand was. Hoe en waar zou ze leven.

Nu hij dat wist, en bovendien ook meteen met een agressieve reactie van haar had kennis gemaakt, moest wat dat betreft zijn fantasie toch bevredigt zijn.

Toch bleek dat niet het geval te zijn.

Nog steeds, of misschien nog wel meer dan bij de eerste ontmoeting was zijn fantasie aan het werk.

Hoe zou ze zijn in haar werk.

Was ze nu, op dit moment weerschijnlijk in gesprek met een bezoeker die zijn verhaal aan haar kwijt moest.

En wat voor man was het die daar zat, misschien wel iemand die door zijn vrouw werd lastig gevallen"

En hoe zat zij er dan bij; afstandelijk professioneel, zonder wat te zeggen.

Luisterend naar zijn

verhaal!

Dacht ze intussen misschien al aan wat ze vanavond zou gaan doen.
Thuis, heerlijk onderuit gezakt met een boek, luisterend naar haar favoriete muziek!

Toen bedacht hij zich dat hij het werk van een psychologe verwarde met dat van een psychiater.

Nou, vooruit dan, beiden hadden toch wat met de menselijke omstandigheden te maken. Zou zij trouwens ook nog hebben terug gedacht aan hun ontmoeting gisteravond!

Zou er ook sprake zijn van een man, of misschien had ze wel een andere relatie! Allemaal vragen die hem door het hoofd spookten.

Toch wist hij dat hij het boek verder ongelezen terzijde moest leggen wilde hij niet echt als voyeur aan de kaak worden gesteld.

Toen hij door zijn chef er op werd gewezen dat hij nog graag voor vijf uur het eindrapport zou hebben wat hij zou maken kwam hij snel terug tot de werkelijkheid.

Op weg naar huis besloot hij nog maar even te genieten van het mooie weer, en evenals de week daarvoor nam hij weer plaats achter een pilsje op hetzelfde terras.

Het was ongeveer dezelfde tijd als de week ervoor. Wie weet kwam ze dadelijk wel weer voorbij.

Erg waarschijnlijk was dat niet, want ze deed praktijk aan huis dus was het toen puur toeval geweest.

Toch, verdomd, daar kwam ze wel aangestapt! Snel draaide hij zich met zijn rug naar de straat. Weer werd hij verrast door haar reactie!

Zo riep ze terwijl ze even bleef staan, weer iemand aan het volgen? Oh, bent U het deed hij Quasi geschrokken.

Nee hoor, nu geniet ik van het mooie weer.

Ze keek hem nog 'n keer vernietigend aan en liep toen weer door zonder verder wat te zeggen. Weer was het alsof hij geen of onvoldoende controle had over zichzelf.

Voor hij het besepte liep hij achter haar aan; mevrouw Kasteleyns riep hij toen hij haar bijna had ingehaald; wacht u even.

Geschrokken keek ze hem aan, maar niet minder fel vroeg ze; wat nu weer, ziet u me weer voor een ander aan!

Nee, antwoordde hij. Ik beseft echter dat ik u een verklaring schuldig ben, dus. . . !

U hoeft mij helemaal niets te verklaren reageerde ze voor hij was uitgesproken.

Van figuren als u verwacht ik helemaal geen verklaring.

Hij schrok van zijn eigen reactie toen hij op agressieve toon vervolgde;

Toch zou ik u graag een verklaring voor mijn gedrag geven, misschien wilt u me daarvoor toch de gelegenheid geven.

Zijn verzoek, besepte hij ook zelf, klonk meer als 'n opdracht. Wat vriendelijker vervolgde hij dus;

Ik ben u wel degelijk 'n verklaring schuldig.

Toen ik u vorige week vertelde dat ik ambtenaar was heb ik namelijk gelogen. Maar dat is uiteraard geen verklaring.

Als u mij een plezier wilt doen zou u met me mee kunnen gaan dan drinken we samen op het terras een kop koffie en dan kan ik u ondertussen een verklaring proberen te geven.

Daarvoor heb ik geen tijd, en ook geen zin.

Haar antwoord kwam er niet al te resoluut uit waardoor hij dacht zijn verzoek misschien toch wel eens te kunnen herhalen; doet het a.u.b. om mij van m'n schuldgevoel af te helpen.

Hij vroeg het bijna smekend.

Zie het dan maar als professionele hulp probeerde hij lachend!

De nieuwsgierigheid won het bij haar blijkbaar toch van de argwaan, en toen hij haar met een armgebaar uitnodigde, volgde ze hem schoorvoetend.

Even kort als, zei ze.

Ze namen plaats aan het tafeltje waar zijn glas nog half gevuld wachtte om leeg gedronken te worden.

Wat wilt u drinken vroeg hij toen de ober bij hen kwam nadat hij hem had gewenkt.

Koffie, thee, of misschien wat!

Geeft u mij maar 'n kop koffie wende ze zich tot de ober!

Ze had intussen haar schoudertas voor zich op de tafel gelegd, maar snel, alsof ze toch bang was dat hij er mee vandoor zou gaan, trok ze de tas weer op schoot.

Begint u maar snel, ik heb weinig tijd!

Terwijl ze dat zei keek ze de andere kant op om toch maar duidelijk te laten merken dat het haar eigenlijk niet echt interesseerde.

Hij realiseerde zich nu pas waaraan hij was begonnen door haar mee naar hier te nemen.

Een nieuwe smoes bedenken stuitte hem tegen de borst en viel hem ook dat moment niet snel te binnen.

Beter was het om maar zijn verhaal te vertellen ook al zou het waarschijnlijk heel ongeloofwaardig overkomen.

Net op dat moment kwam de ober met de bestelling en kreeg hij dus *even* de tijd om te bedenken hoe te beginnen.

Koffie *voor* u mevrouw, en *voor* jou nog een pilsje Ton, alstublieft! .

Ton was daar vaste klant dus kende men hem bij zijn *voornaam*.

Meteen schoot het hem door het hoofd dat hij zich niet eens had voorgesteld!

Snel kwam hij dus overeind;

Sorry, meer ik vergat me nog *voor* te stellen, Ton *van* Raasden!

Hij stak haar z'n hand toe.

Die werd meer verplicht als spontaan aangenomen met de opmerking; Mijn naam is u blijkbaar al bekend.

Weer keek ze hem vernietigend aan.

En komt u nu maar snel met uw verklaring, dan kan ik weer verder.

Laat ik om te beginnen vaststellen zei hij, dat ik uw naam niet kende *voor* ik hem vorige week op het naamplaatje zag staan.

Bovendien stelt het u misschien al wat gerust als ik u vertel dat u mij als persoon ook niet echt interesseert!

Dat is dan wederkerig antwoordde ze snel en deed alsof ze op wilde staan.

Als u inderdaad psychologe bent mag ik toch verwachten dat u toch wel wilt weten wat mij dan wel bezielde.

De menselijke geest is toch een van uw favoriete onderdelen mag ik aannemen.

Toen ze zich argwanend en voorzichtig toch weer liet terug zakken ging hij verder;

Mijn verklaring is waarschijnlijk *veel* minder geloofwaardig dan die welke ik u eerder gaf. Die bleek dacht ik wel erg overtuigend te zijn.

Mag ik u eerst wat vragen.

Zonder haar toestemming af te wachten ging hij verder;

Hebt u ook wel eens van die omstandigheden meegemaakt dat u ineens een bijna niet te onderdrukken neiging hebt iets te doen wat eigenlijk niet kan.

Als u me hier hebt uitgenodigd om een psychologisch consult te krijgen dan bent u verkeerd! Dat kost meer dan een kopje koffie, en dan maakt u maar een echte afspraak!

Ik had van iemand met uw beroep toch wat meer inleving verwacht kon hij niet nalaten op te merken.

Meteen begreep hij dat hij toch voorzichtiger moest zijn. Sorry, zei hij, ik wil echt niet vervelend gaan doen.

Maar laat ik u duidelijk vertellen dat ik echt niet uit ben op een gratis consult, en dat ik u echt niet wil raadplegen vanuit uw vak. Wat ik duidelijk wil maken is, ja wat was dat eigenlijk. Nou wat ik duidelijk wil proberen te maken vervolgde hij, is hoe ik er toe kwam u te volgen.

Vorige week zat ik, op dezelfde tijd als nu hier ook op het terras te genieten van het mooie weer.

Ik was echt niet dronken want ik zat nog aan mijn enige pilsje van die avond.

Ik probeerde om bij wat voorbijgangers te bedenken wat ze deden, hoe ze leefden, of ze eigenaardigheden hadden, crimineel waren enzovoort.

Ik had al *van* enkele mensen geprobeerd op die manier *voor* mezelf een beeld te vormen tot het moment dat u voorbij kwam.

Ook van u probeerde ik me een voorstelling te maken, en plotseling *voor* ik zelf besepte wat ik deed liep ik achter u aan.

Of ik 'n beeld wilde bevestigen, of wat er op dat moment echt door me heen ging weet ik niet. Wel weet ik dat ik tot op dat moment eigenlijk geen enkel beeld van u had.

Ik zou ik zelfs 'n dag later niet eens meer hebben herkend.

U zult toch wel op enig moment tot de ontdekking zijn gekomen dat het volstrekt belachelijk, of liever crimineel was wat u deed.

En bovendien, hoe wist u dan waar ik naar toe zou gaan! Had u me al eerder gevolgd? Nee, ik heb u niet eerder gevolgd antwoordde hij.

Toch, op de eerste vraag kan ik meteen zeggen, ja, ik heb wel meerdere momenten gehad dat ik me realiseerde dat ik, zoals u terecht zei, belachelijk bezig was.

Ik was echter blijkbaar de controle *even* kwijt want belachelijk of niet ik kon me niet bedwingen.

Het was zelfs zo, en dat is meteen het antwoord op uw tweede vraag, dat ik omdat ik niet wist waar u naar toe moest, een kaartje heeft gekocht naar Eindhoven.

Dit in de hoop dat u eerder ergens onderweg Zou moeten zijn. Gelukkig was dat zo.

Het is maar wat u gelukkig noemt viel ze hem in de rede.

Ik weet het ging hij verder zonder op haar reactie te letten, ik weet dat het heel ongeloofwaardig overkomt, maar zo is het werkelijk gegaan.

Als u me nu vraagt of ik meer van die vreemde neigingen heb dan zeg ik; ja, de neiging misschien wel, maar normaal ben ik beslist wel zo rationeel dat ik er niet toegeef aan die neiging.

Hij keek haar aan, wachtend op 'n reactie.

Die kwam, al was die wel wat verrassend voor hem

Ze stond op van haar stoel en hing haar tas weer om haar schouder.

Bedankt voor uw verhaal zei ze, en ze liep weg zonder verder op of om te kijken.

Hem liet ze met een erg onbevredigend gevoel achter.

Had ze nu niet even kunnen reageren.

Al was het maar om te zeggen dat het een lulverhaal was!
Net als na de confrontatie bij haar aan de deur voelde hij zich ook nu weer vreemd genoeg min of meer slachtoffer van haar reactie.
Ze liet hem achter met het gevoel dat er eerder een probleem voor hem was bijgekomen dan dat het iets had opgelost.
Zijn nieuwsgierigheid bleek eerder te zijn toe dan afgenomen.
Het enige verschil was dat hij nu veel nieuwsgieriger was geworden naar de persoon dan naar de omstandigheden.
Het gegeven dat hij het zich fatsoenshalve niet kon veroorloven zich verder in haar en haar omstandigheden te verdiepen zorgde er voor dat hij steeds gefrustreerder ging voelen.
En waarom helemaal vroeg hij zich af?
Waarom was hij nu ineens zo geïnteresseerd in haar persoonlijkheid. Was het dan zo'n aantrekkelijke of knappe vrouw!
Nou, nee, en het was ook echt niet zo dat de gedachte aan haar ook maar enige seksuele of amoureuze spanning bij hem opriep.
Wat dat betreft had zij ook een man kunnen zijn.
Het waren de omstandigheden waaronder de kennismaking tot stand was gekomen, de fantasieën vooraf en het vervolg tot nu.
Niet wetend wat hij nu verder kon of wilde doen bestelde hij nog maar een laatste biertje alvorens hij zich naar huis begaf.

Het was intussen al wat later op de avond, en Ton luisterde met de koptelefoon op zijn oren naar muziek van Schubert.
De Forellen zwommen door zijn hoofd en zorgden er voor dat hij de ervaring van eerder op de middag toch weer bijna kon vergeten.
Dromend bij de muziek had hij de eerste regels van 'n gedicht aan het papier op het tafeltje naast hem toevertrouwd.
Het vervolg wilde echter nog niet helemaal vloten.
Wel had hij al enkele keren 'n nieuwe regel toegevoegd, maar telkens ook weer doorgehaald. Wat over bleven waren tot nu toe alleen de twee openingszinnen;

*Waarom krijgt het gras pas na het maaien, En zich warmend in de zon,
Net toen hij wilde aanvullen met, die heerlijk zwoele geuren.
Ring, ring, Hoorde hij de telefoon! ?*

Voorzichtig lichtte hij een van de oorschelpen op. Het was inderdaad de telefoon die rinkelde.
Hij hoefde niet op te staan om hem aan te nemen, want hij lag op de tafel naast hem. Met Ton meldde hij zich.
Het waren toch meestal kennissen of familie die hem belden! Ja, hier met Annet Kasteleyns klonk het aan de andere kant. Met Annet herhaalde hij, en hij stotterde door de verrassing.
Mevrouw Kasteleyns bedoel ik wijzigde hij zich snel. Hoe komt u aan mijn nummer! Oh, er bestaan zoiets als telefoonboeken zei ze, dus daarvoor hoef ik je niet te volgen.

Dan heeft ze dus toch wel m'n naam onthouden stelde hij vergenoegd vast.
Ze ging verder, sorry dat ik u vanmiddag wat onheus behandelde, maar uw verhaal kwam ook nog al vreemd over.
Later heb ik er nog even over nagedacht, en ik moet toegeven; ik kan me er toch wel wat bij voorstellen. Bovendien, vervolgde ze, ik kan me ook niet voorstellen dat

iemand zoiets verzint! Dus ik heb uw verklaring geaccepteerd, dat wilde ik alsnog even vertellen.

Even was het stil voor hij kon antwoorden; dat vind ik fijn te horen. Dus volgens u ben ik toch niet echt gestoord!

Dat zou ik niet te durven zeggen zei ze, maar dat blijkt dan niet uit uw gedrag vorige week. Kan ik dat dan misschien nog een keer samen onder 'n drankje door u bevestigd krijgen! U zult het met dit telefoontje moeten doen, was haar antwoord.

Ik geloof trouwens dat mijn vriend voor de deur staat dus ik wil het graag hierbij laten. Meteen werd door haar het gesprek verbroken.

Nog minuten lang zat hij met het toestel in zijn handen.

Eigenlijk besepte hij zou dit telefoontje hem en opgelucht gevoel moeten geven, maar zo voelde hij zich helemaal niet.

Goed, het bleek dat ze dus wel over haar grootste ergernis heen was, maar of hem dan nu tevredenstelde!

Eerder kreeg hij het gevoel dat de hele affaire, welke hij had geprobeerd terzijde te schuiven, weer helemaal werd opgehaald.

Het beheerste hem weer de hele rest van de avond en het ontnam hem weer uren slaap in de nacht.

Toen hij 's morgens op stond had hij het gevoel alsof hij de avond teveel gedronken had. Een kater bezorgde zowat dezelfde symptomen.

Was hij dan intussen verliefd geworden!, nee, dat wist hij eigenlijk wel zeker.

Toch had hij weer datzelfde onrustige gevoel, alsof hij iets wat hij op zich had genomen niet had uitgewerkt.

Voor zichzelf had hij dus ook, tegen al zijn weerstanden in, besloten dat hij meer wilde weten over haar. Hoe, daar had hij nog geen idee van.

Die hele verdere dag spookte het weer door zijn hoofd.

Tot twee keer toe had hij al op het punt gestaan haar te bellen, het nummer stond immers in het telefoonboek, maar hij durfde niet.

Wat moest hij als ze nader contact bleef afwijzen! Bovendien dat zou zijn gevoel niet helemaal bevredigen.

Het gevoel en de spanning van iets te doen wat eigenlijk niet kon, duiken in een ander z'n leven zonder dat die persoon het zelf wist.

Zou hij eerder zelf nog geschrokken zijn van die gedachte, nu was er nog slechts helemaal op de achtergrond iets of iemand die fluisterde; dat kun je niet maken!

Zonder moeite duwde hij dus dan ook die waarschuwing nog weer naar achter.

Nog diezelfde avond liep hij weer bij haar door de straat.

Een lange regenjas, 'n bril en 'n hoed moesten hem voldoende tegen herkenning beschermen.

Dat het voor iedereen vreemd moest zijn om hem op dit moment bij 'n temperatuur van ongeveer

20 graden te zien lopen met een lange regenjas nam hij op de koop toe.

Gelukkig was er op ongeveer honderd meter van haar huis verwijderd een strook groen met daarin 'n bank.

Hij had z'n krantje meegenomen dus dat hij die daar ging zitten lezen zou minder verwondering